

עצרת אמהות לשחרור הבנים החטופים – גן האם – 12 ביולי, 2007

דברי כרמית רון

ערב טוב,

עצרת זו, הקוראת לשחרור הבנים החטופים, היא עצרת אמהות, ואני אם - אם שכולה לענת ועופר רון זכרם לברכה ואלמנתו של אביאל רון זכרו לברכה שנרצח יחד עם ילדינו במסעדת 'מצה', פה בחיפה, בעת שיצאנו לבילוי משפחתי בחוה"מ פסח, ב- 31 במרץ, 2002. בפגיגת הטרור איבדתי את כל משפחתי - אביאל, אלוף משנה (במילואים), חתן פרס בטחון ישראל, שבמהלך רוב חייו הבוגרים, שירת בצה"ל, בן 54 במותו, ענת בתנו, בת 21 במותה, אחרי שירותה הצבאי וקצת לפני תחילת לימודיה באוניברסיטה ועופר בנו, בן 17.5 במותו, תלמיד כתיב, בתחילת בחינות הבגרות שלו ולקראת גיוסו לצה"ל.

לאורך כל השנה הזאת, מתנהל ויכוח ציבורי בשאלת ה"מחיר" לשחרור הבנים. האם לשחרר מחבלים עם דם על הידיים? או לא?.

בויכוח זה תופסות משפחות חללי הטרור, מקום נכבד.

בדרך כלל, אני מכבדת מאוד את הויכוח הציבורי שלפעמים יכול להוות גורם לשינויים ותיקונים.

במקרה זה, היתרון היחידי שאני רואה בויכוח הוא השארת נושא החזרת הבנים על סדר היום הציבורי, אך הוא אינו משרת את תהליך המשא ומתן.

חשוב לי לחדד את הקריאה לשחרור החיילים וחשוב לי להביע בתוקף את מחאתי על השימוש באבלם וכאבם של בני המשפחות השכולות, כתירוץ לחוסר עשייה נחוש ונמרץ של הממשלה למען שחרור הבנים.

בטקס האזכרה המרכזי לחללי פעולות האיבה ביום הזכרון השנה, אמר ראש הממשלה "...שבמכלול השיקולים 'הכבד והמייסר' יש מקום להתחשב גם ברגשות בני משפחות ששכלו את יקיריהן בפגיגות...". משפט זה קומם והכעיס אותי, כי אני חשה שבאמירות כגון אלו יש משום שימוש ציני ולא מכובד בזכרם של החללים.

אמת, הדעות בקרב המשפחות השכולות נחלקות לאלה המקבלות את העובדה שעל מנת לשחרר את החטופים יש לשחרר מחבלים עם דם על הידיים ולא להמתנגדות לשחרור מחבלים כאלה. בין יתר הטענות, נשמעת הטענה של דאגה לביטחון העתידי של אזרחי המדינה. אבל בנושא הדאגה לביטחון האזרחים ולשלום, לכל אזרח במדינה קול שווה - קולן של המשפחות השכולות שקול לקולו של כל אזרח במדינה.

אני, שנולדתי בארץ וגדלתי על ערפי הארץ והצבא שלא מפקירים חיילים באשר הם, מאלה המצדדים בשחרור מחבלים תמורת החזרת חיילנו הביתה.

עוד במסעדה, כשקמתי ועמדתי באמצע ההריסות, התופת והזוועה, הבטחתי לעצמי וליקיריי שלכבודם ולכבודי, אמשך לחיות חיים מלאים וערכיים כמו שעשינו עד אותו הרגע הנורא מכל.

שחרור מחבלים לא יוכל לשנות את המחיר שאני נושאת ולא יוכל להחזיר את יקיריי לחיים או להקל על אובדן משפחה, שנכחדה, כאן, בארץ.

אין למותם של אהובי מחיר.

מחויבותנו לאלה שנפלו היא ליצור חברה ערכית במדינה בטוחה. הערך שלא מפקירים חיילים בשטח, והערך של הצלת חיים, עומדים, עמדו וצריכים תמיד, לעמוד, מעל לכל שיקול אחר.

חובתנו כמדינה, לאפשר לשלוש משפחות את מה שלי כאם וכרעיה כבר לא יתאפשר לעולם – לחבק שוב את בניהן, לדבר איתם פנים אל פנים, לראותם בונים משפחות ועוסקים בבנין הארץ. חובתנו כמדינה, לקיים את המשפט: "כל המציל נפש אחת בישראל, כאילו הציל עולם ומלואו". חובתנו כמדינה, לאפשר להם את הידיעה.

חובתנו כמדינה, לקיים ולממש את ערכי הארץ עליהם גדלנו.

זו חוזקה של מדינה !

ולכן אני קוראת לכם, אדוני ראש הממשלה, חברי הממשלה, ראשי הצבא, וכל מי שיכול להשפיע על תהליך קבלת ההחלטות ועוסקים במלאכת המשא ומתן - לכולכם אני קוראת: לא לשקוט, ולא לנוח, ולעמול יומם ולילה וללא דיחוי (!) להחזרתם של גלעד שליט, אודי גולדווסר ואלדד רגב, הביתה, במהירות האפשרית.

תודה.